

ΤΟ ΚΑΠΗΛΕΙΟ

Μουσική - Στίχοι: Αποστολάκης Δημήτρης

Η τα νε ό μο ο ρφο θα ρρώ ω ε ε κεί νο τον πα α λιο και ρό το ο κα α πη η λειό μου ου

για λός καη μό ος και τσι κου διά, α βα α ρμέ να μέ σα α στην κα ρδιά με ε τό ο νει ει ρό μου ου

Ήτανε όμορφο θαρρώ
εκείνο τον παλιό καιρό το καπηλειό μου
γιαλός καημός και τσικουδιά,
βαρμένα μέσα στην καρδιά με τ' όνειρό μου.

Και κάθε μέρα από βραδís
ντουχιουντισμένος ο Βαρδής με το λαούτο
με το κρασί του στον οντά
στον αμανέ του να κεντά τον κόσμο ετούτο.

Κι ο Σταύρος πέρα στη γωνιά
που για δυό χείλια βυσσινιά τα σιγοπίνει
παίρνει νερό σαν τραγουδεί
που το λαούτο του Βαρδή τον πόνο σβήνει.

Κι ο Μύρος πιάνει το χορό
το χόμα μόνο έχει οχτρό, χρυσά παλάτια
σε κάποια θάλασσα πλατιά
θυμάται κόκκινα φωτιά τα δυό του μάτια.

Θυμούμαι κάθε χαραυγή
που 'λεγα ο ήλιος να μη βγεί, στην αγκαλιά σου
όνειρο βάρκα με πανιά
να σεριανίζω το ντουνιά με τα φιλιά σου.

Αργό το ζάλο μου βαρύ
ήτανε ψεύτικος μπορεί ο ερωτάς σου
ρωτώ διαβάτες στα στενά
αν είδαν μάτια καστανά σαν τα δικά σου.

Πως να δικάσω μια ζωή
κι ένα αστέρι το πρωί που τρεμοσβήνει
στο ερειπωμένο καπηλειό
ένα μου όνειρο παλιό έχει 'πομείνει.